

Umieszczenie w domu pomocy społecznej, jest ostatecznością. Wskazuje na to przede wszystkim redakcja art. 54 ust. 1 u.p.s., który umieszczenie osoby w domu pomocy społecznej, nawet w razie spełnienia dwóch pierwszych wyżej wskazanych przesłanek materialnych, uzależnia od stwierdzenia, że osobie tej nie można zapewnić niezbędnej pomocy w formie usług opiekuńczych. Z tych przyczyn, umieszczenie w domu pomocy społecznej powinno być poprzedzone oceną możliwości udzielenia pomocy osobie potrzebującej w miejscu jej zamieszkania oraz wnikliwym zbadaniem jej sytuacji życiowej - tak orzekł Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach, sygn. IV SA/GI 1185/15.

Skarżąca domagała się umieszczenia w Domu Pomocy Społecznej. Prezydent miasta decyzją, odmówił skarżącej skierowania do DPS, bowiem nie spełniała łącznie przesłanek wynikających z art. 54 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej. Ustalono, że aktualnie skarżąca nie wymaga całodobowej pomocy. Niewątpliwie jej stan zdrowia i niepełnosprawność utrudniają jej codzienne funkcjonowanie, jednakże w miarę własnych możliwości stara się samodzielnie wykonywać wiele czynności koniecznych do codziennego życia. Natomiast w czynnościach, które sprawiają jej trudność lub nie jest w stanie ich samodzielnie wykonać uzyskuje pomoc ze strony oraz MOPS w formie usług opiekuńczych w ilości 4 godzin tygodniowo, która to pomoc według oświadczenia jej samej jest wystarczająca, dlatego nie jest ona zainteresowana zwiększeniem tej pomocy.

Organ zaznaczył również, że w razie pogorszenia stanu jej zdrowia i narastania problemów w codziennej egzystencji, może zwrócić się o zwiększenie ilości i zakresu usług, jak też korzystania z tej pomocy od poniedziałku do niedzieli. Na chwilę obecną skarżąca ma zabezpieczone niezbędne potrzeby życiowe, a tym samym ma możliwość prawidłowego funkcjonowania w miejscu zamieszkania. Zatem nie kwalifikuje się do przyznania pomocy w formie skierowania do DPS.

Sąd wskazał, że umieszczenie w DPS powinno być ostatecznością i w niniejszej sprawie organ powinien najpierw zwiększyć skarżącej liczbę godzin, z jakiej korzysta w formie usług opiekuńczych, a dopiero w dalszej kolejności gdy jej potrzeby nadal nie pozostaną zaspokojone, winien rozważyć umieszczenie skarżącej w DPS.

Zdaniem sądu, organ I instancji posiada możliwości zapewnienia skarżącej dodatkowych usług opiekuńczych w większym zakresie niż wynika to z rozmiaru usług ostatnio przyznanych, a skarżąca w sposób wybiórczy traktuje możliwość korzystania z tej formy pomocy, co - zdaniem składu orzekającego - przemawia za zasadnością oceny wyrażonej w zaskarżonej decyzji (odmowa umieszczenia w DPS). Uprawnione jest zatem stanowisko organów orzekających w sprawie, że przy pomocy usług opiekuńczych (których rozmiar może być zwiększony na prośbę skarżącej), sama może ona funkcjonować w środowisku domowym.

Wyrok Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 2 czerwca 2016 r., sygn. IV SA/GI 1185/15.

Źródło: [CBOSA](#)